నాన్నా! నువ్వు వచ్చిపో!!

రాంరజా

శేఖరం శివాలయంలో కూర్చున్నాడు ఎమ్ ఎ ఫస్టు క్లాసులో పాసైన అతనికి అయిదేళ్ళైనా ఉద్యోగం రాలేదు మరో మూడు నెల్లు ఇలాగేవుంటే ఇక అతనికి ఉద్యోగం రాదు ప్రభుత్వోద్యోగానికి వుండవలసిన వయసు దాటిపోతుంది అతని మనసు చాలా వికలంగా వుంది పిచ్చి ఊహలు మనసును చెదపురుగుల్లా దొలిచేస్తున్నాయి చీకటిలాంటి భవిష్యత్తులో ఆశాకిరణంలా, ఒక్కటేమార్గం అతనికి కనిపిస్తోంది అందుకే, ఆ మార్గాన్ని సుగమం చెయ్యమని శివాలయంలో ఒంటరిగా అతను 'దేవుడూ!-దయ చేసి మానాన్నను త్వరగా నీ దగ్గరకు తీసుకుపో! అసలీ లోకంలో ఎవరికీ షష్ఠిపూర్తి ఉత్సవం జరగనివ్వకు యాభైఏడేళ్ళ సుఖ దుఃఖాల పరిపూర్ణ జీవితాన్ని ఆయన ఎలాగూ అనుభవించేశాడు ఇంకా ఆయన బతికుండి ఎవర్ని ఉద్ధరించాలి కనుక?' అసలు- ఆరోజు- మానాన్న ఆ యాక్సిడెంటు అయిన బస్సులోనే వున్నాడు ఆ ప్రమాదంలో నువ్వు - మానాన్నను కాకుండా, ఆయన ప్రక్కనే కూర్చున్న, ఎంతో జీవితం చూడ వలసిన కుర్ర వెధవను తీసుకుపోయావు మా నాన్నకు వీసమెత్తు దెబ్బ కూడా తగల నివ్వలేదు శివుడి ఆజ్ఞలేందే చీమైనా కుట్టదంటారు ఇలాటి అర్థం పర్థం లేని ఆజ్ఞలేమిటయ్యా నీవి? కానైతే శివుడూ!- నువ్వు నాన్నను చంపకుండా, ఆయనకే దెబ్బైనా తగిలించినా, దీర్ఘ రోగిని చేసినా - ఆయన బాధ మాట దేవుడెరుగు, నేను బాధపడేలా చేస్తావు ఆస్పత్రుల చుట్టూ తిరిగి, ఉన్న డబ్బు కాస్తా మంచి నీళ్ళ ప్రవాహమై పోతే, ఇంక నేను బతకడం అనవసరమే! అందుకే చెబుతున్నాను అనాయాస మరణం సునాయాసంగా ఆయన కొచ్చేలా చెయ్యి! ఆరామం గాడు ఏ జన్మలో ఏం పుణ్యం చేసుకున్నాడో మరి! వెధవ! ఆ పదో తరగతి పాసవడానికి అరడజను చాన్సులు తీసుకున్నాడు అది కూడా కంపార్టు మెంటల్‌గా పాసయ్యాడు ఆతర్వాత ఇక లాభం లేదని పై చదువులకో నమస్కారం పెట్టేశాడు అయితేనేం? వాడి అదృష్టం బాగుంది వాళ్ల నాన్న గుండె జబ్బుతో 'హరి!' మన్నాడు ఏ తెలివి తేటలూ లేకపోయినా వాడికి వాళ్ల నాన్న పని చేసిన ఆఫీసులో ఉద్యోగమిచ్చి పుణ్యం కట్టుకున్నారు- గవర్నమెంటు వాళ్లు ఇప్పుడు వాడు హాయిగా ఉద్యోగం చేస్తూ దర్జాగా బతుకుతున్నాడు అటువంటి అదృష్టం నాకూ కలిగించు దేవుడూ!'

శేఖరం మనోనేత్రం ముందు శివుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు అయితే శివుడు ఇతని ఆశలు నెరవేర్చే పద్ధతిలో కనిపించలేదు చిరుదీపం వెలుగులో శివుడు శేఖరం కేసి కోపంగా చూస్తున్నాడు

"ఛీ! దుర్మార్గుడా తండ్రి చావును కోరుతున్నావా? ఎంతటి పాపం! అన్నారు తండ్రి కూడా దేవుడే! నతండ్రిలో నన్ను చూసుకో! ఇక చాలు! వెళ్ళు! వెళ్ళు" - అంటున్నట్లుగా అనిపిస్తోంది

శివుడి కోపానికి శేఖరం జంకలేదు సరికదా మరింత కోపం తెచ్చుకున్నాడు

నాన్నా! నువ్వు చచ్చిపో!!

'మా నాన్నేం నీకు మల్లే శివుడుకాడు ప్రధానమంత్రి పదవి వారసికంగా రావడానికి ఆయనేమీ ఈ దేశపు ప్రధాన మంత్రికాడు కనీసం ముఖ్యమంత్రి కూడా కాదు నువ్వైతే, నువ్వు బతికుండగానే – నీ కొడుకులు గణపతికీ, అయ్యప్పకీ, సుబ్రహ్మణ్యానికీ, ఆధిపత్యాలిచ్చి ప్రజల పూజలందుకునే ఏర్పాటు చేశావు కాని, మానాన్న ఇంక నాకేం చేయగలడు? ఇప్పుడు లోకం దృష్టిలో నేను ఉద్యోగం లేని అసమర్థుడ్ని! అప్రయోజకుడ్ని!!'

'అందుకే అంటున్నాను ఈ లోకంలో నీలాటి అప్రయోజకుడు బతకడం అనవసరం నువ్వే చచ్చిపో! మధ్యనిమినాన్న నెందుకు చంపమనటం?' – శివుడు అన్నట్టుగా అనిపించింది శేఖరానికి.

'ఏమయ్యోయ్ శివుడూ! మాటలు జాగ్రత్తగా రానియ్యి! నేనింకా ఈ లోకంలో ఏం చవిచూడలేదు. నిండు పంచవర్ష ప్రణాళికలు మరో అయిదైనా చూడవలసిన భవిష్యత్తు నా కళ్ల ముందుంది నేనుగానీ, మా నాన్నగానీ చెట్లమేం కాదు ఎన్నోవేల సంవత్సరాలు బతకడానికి చెట్లైతే, ప్రకృతి వనరులతో ఆహార సముపార్జన చేసుకుంటాయి అవి ఎవరిమీదా ఆధారపడకుండా బతుకుతాయి తాము బతుకుతూ పదుగురికి సాయం చేస్తాయి కాని, మనిషి ఆలాకాడే! తన మనుగడకు మరో జీవ రాశిని చంపాలి అన్నీ కట్టు కథలు కాపోతే గతంలో మాత్రం అన్ని వేల సంవత్సరాలు బతికిన వాళ్లెవరున్నారయ్యా? ఆ కాలంలో రోజును ఒక సంవత్సరం అనుకునుంటారు అందుకే, సంవత్సరాదిని 'యుగాది' అన్నారు కనీసం మూడు సంవత్సరాలు బతికినా, వేయి సంవత్సరాల పైబడి బతికినట్టు లెక్కలు కట్టుకున్నారు ఆ లెక్క కొస్తే, ఏవో కొన్ని జంతువులు తప్పించి, మిగిలినవి పట్టుమని పాతిక సంవత్సరాలన్నా బతకవు అదే సూక్ష్మ జీవులైతే కొన్ని గంటలు, మహాఅయితే కొన్ని రోజులు బతుకుతాయి. మరో తరాన్ని త్వరగా సృష్టించి వీలైనంత త్వరలో నిర్యాణం పొందుతాయి ఇక మనిషి శరీరంలోని కణాలైతే, రోజ రోజుకూ ఎన్నో పుట్టి– ఎన్నో గతించి పోతూంటాయి! అసలిదంతా నీకెందుకంటే చెప్పడం– మనిషికే ఆయుర్దాయాన్ని అనవసరంగా ఎక్కువ పెట్టావని! నీవు చేసిన ఈ పనివల్ల ఎంతటి అనర్థం కలిగిందో తెలుసుకోవాలంటే, ప్రపంచ గతాన్నోసారి గుర్తు చేసుకో! అదేదో దేశంలోని ఆదిమానవులు బలమున్నంత కాలం వేటాడి మాంసభక్షకులుగా జీవించేవారు శీతాకాలంలో ఆ వేట కూడా కరువైన రోజుల్లో, ఏ పనీ చేసి ఆహారాన్ని సంపాదించలేని ముసలివాళ్లను పోషించలేక, మంచు టిడారుల్లో తోడేళ్లకు ఆహారంగా వదలి పోయేవాళ్లు, ఆకాలంలో నరమాంసం కూడా తినేవాళ్లు ఏమనిషికైనా చిన్న తల వెంట్రుక నెరిసిందంటే, వాడ్ని కాల్చుకుని, చక్కగా లొట్టలేసుకుంటూ విందారగించేవారు'–

తన మాటలు వినలేక శివుడు చెవులు మూసుకున్నట్టు కనిపించింది శేఖరానికి – 'ఒరే పాపీ! చీకటి దేశాల గతాన్నెందుకు రాతల్చుకుంటావు ఎన్నో వేల ఏళ్ల వెలుగు చరిత గల, నీ దేశాన్ని తల్చుకో! ఈ పుణ్యభూమి నీ పూర్వీకుల ఘర్మజలంతో తడిసింది ఈ నేల, ధర్మం నాలుగు పాదాల నడిచింది!'

తన పూర్వీకుల గూర్చి శివుడు ఘనంగా చెబుతుంటే శేఖరం ఆనందించలేదు మరింత రెచ్చిపోయాడు– 'చాలు, చాల్లేవయ్యా! మహా చెప్పొచ్చావు నాదేశం గూర్చి నా పూర్వీకుల గూర్చి, నాకన్నా నీకే ఎక్కువ తెలుసంటే, నేనొప్పుకోను ఇక్కడ హత్యల్నీ – ఆత్మహత్యల్నీ దేవుడి పేరుతో చట్ట బద్ధంచేసి, అతి తెలివిగా ధర్మ శాస్త్రాలు వల్లించారు నాకు తెలీకడుగుతాను శివుడూ– నీ గుడి గోపురం మీంచి హరోం– హరా' అని దూకి చస్తే శివసాయుజ్యం వస్తుందా? ఈ దేశంలో

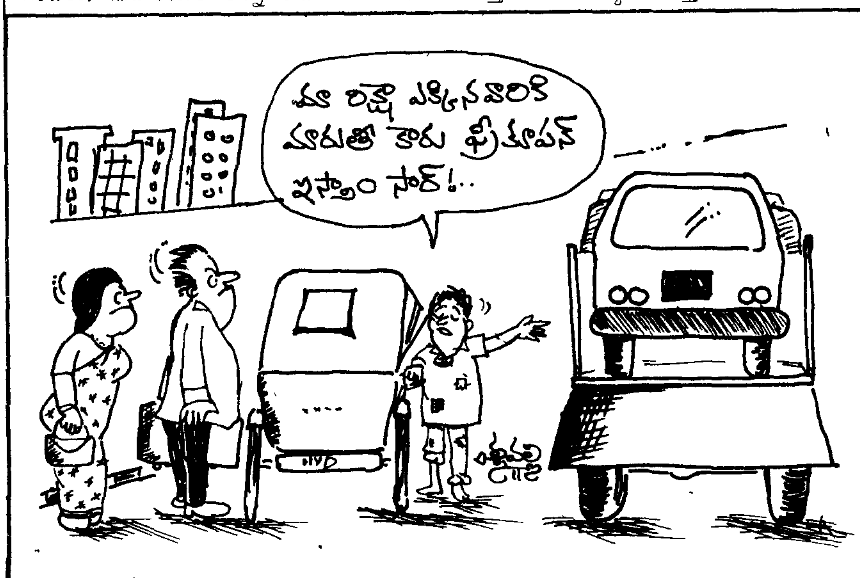

శైవులూ – వైష్ణవులూ కొట్టుకు చావడం నేనెరగనిదా? మొగుడు పోతే, మొగుడితో పాటు పెళ్లాన్ని కాల్చి పరలోక సౌఖ్యాలున్నాయని నమ్మించ చూస్తే నేనెలా నమ్మేది? ఎన్ని నరబలులు? ఎన్ని ఘోరాలు??– తమ సరదాలకోసం – ఎంతమంది జోగినులను, ఎంతమంది బసివిలను– మరింకెంతమంది దేవదాసీలను ఈ దేశం సృష్టించుకో లేదు? ఒకే దేశాన్ని ముక్క ముక్కలుగా చీల్చి రాజ్యకాంక్షతో ఎంత రక్త తర్పణ జరపలేదు? యుద్ధోన్మాదంతో, కామంతో ఎందరు తమ స్వప్రయోజనాలకోసం సామాన్య ప్రజల బతుకులతో చెలగాటా లాడలేదు? కరువులూ కాటకాలూ, రోగాలూ రొచ్చులూ ఎన్నిమార్లు ఈ దేశాన్ని కుదిపి పారెయ్యలేదు? రాజదండనలు ఒకపక్కా, దోపిడీ దొంగల దారుణ హత్యలు మరో పక్కా విలయ తాండవం చేసి ఈ దేశాన్ని ఓ నరక కూపం చేయలేదూ! కుల, మత, భాషా భేదాలు ఎన్ని మార్లు తలెత్తి ఎంత జీవహింస జరగలేదు? ఈ విధమైన గొడవల వల్ల ఈ దేశపు జనాభా ఎప్పుడూ తగ్గివుండేది దానికి తగ్గట్టుగానే, నీపేరు చెప్పుకుని కటిక ఉపవాసాలూ, చాంద్రాయణాలూ చేసి తిండి గింజలను ఆమర్నాటికీ – ఆపై రోజుకూ మిగిల్చేవారు

మరో ముఖ్యవిషయం దేవుడూ! నీకు తెలుసుగా ఈ దేశంలో ఆశ్రమధర్మాలని నాలుగుండేవి ఆ నాలుగో ఆశ్రమం ఏమిటనుకున్నావ్? 'వానప్రస్థాశ్రమం'– అంటే ఆత్మహత్యాశ్రమం!! పిల్లల పెళ్లిళ్లు చేసి అన్నీ వదలుకుని అడవులట్టి పోయేవారు ఎందుకు? ఇంకా వుంటే పిల్లలు ముసిలాళ్లని సరిగ్గా చూడరు వాళ్ళకే తిండికి సరిపోక పోతే ఇంక తమకేం పెడతారు? అందుకే తమ గౌరవాన్ని కాపాడుకుంటూ కృష్ణా!– రామా!! అంటూ అడవిదారి పట్టేవారు అక్కడ ఏ అడివి జంతువుకో ఆహారంగా మారిపోయే వారు పోయిన వాళ్లు పోగా మిగిలిన వాళ్లు ఏ పాకో వేసుకుని, అరుగుదల లేక ఆకులలములో, మిగల ముగ్గిన పళ్లో తిని చచ్చే దాకా కాలక్షేపం చేసేవారు పాండవులేం చేశారో చెప్పవయ్యా శివుడూ?! 'స్వర్గం – స్వర్గం !!' అంటూ కొండెక్కారు కొండ కొసన స్వర్గముందా? కొండ మీంచి జారిపడి ప్రాణాలొదిలి స్వర్గం చేరుకున్నారు! రాముడేం చేశాడు? సరయూ నదిలో దిగిపోయి ప్రాయోపవేశం చేశాడు ఇవన్నీ చూస్తే పిచ్చి వాళ్ల స్వర్గాలనాలా? లేక ఆత్మహత్యలనాలా?! నువ్వే చెప్పు నువ్వేం చెప్పలేవు గానీ, అందుకే, నేను చెప్పి నట్టు చెయ్యి! పెద్దవాళ్లు పక్కకు తప్పుకుని యువకులకు అవకాశ మివ్వడం అనాదిగా వస్తున్న ఆనవాయితీ ప్రభుత్వం యాభై ఎనిమిదేళ్లు నిండిన వాళ్లని ఉద్యోగ బాధ్యతల్నించి తప్పించి యింటికి పంపిస్తోంది అటువంటప్పుడు మనిషి ఆయుర్దాయాన్ని కుదించడంలో తప్పు లేదు అందుకే, దేవుడూ! నా మాట విని మా నాన్నను తీసుకుపో! నువ్వు నాకు తండ్రివి మా నాన్నకూ తండ్రివే! అలాగే, మా తాతకూ తండ్రివే!! అటువంటి జగజ్జనకుడివి

నువ్వుండగా ఇంక నాకు నాన్నతో పనేమిటి? అందుకే ఆయన్ను తీసుకుపో!!'

'ముసలితనంలో నువ్వు ఆదుకుంటావని, ఎన్నో ఆశలతో నిన్ను పెంచిన నీ తండ్రిని నువ్వు చచ్చిపొమ్మంటం నాకేం బాగాలేదు ఫైగా నీపై రోత కలుగుతోంది! ఈ రోజు మీ నాన్నని చచ్చి పొమ్మన్న వాడివి రేపు నన్నూ చచ్చిపొమ్మంటావు. నీకు నీవుగా బతకడం నేర్చుకుని నీ తండ్రికి ఆసరాగా నిలబడు!!'– అన్నాడు శివుడు

'ఏదో సామెత చెప్పినట్టుంది ఆయనే వుంటే మంగలాడెందుకన్నట్టు – ఆకనీస ఆసరావుండి బతగ్గలిగితే మా నాన్నని తీసి కెళ్ళమని ఎందు కంటానయ్యా బాబూ? చేతనైతే నువ్వో సారి ఈ దేశంలో పుట్టి, లంచం గానీ రికమెండేషన్ గానీ లేకుండా ఉద్యోగం సంపాదించు అప్పుడు తెలుస్తుంది నీకు నా బాధేమిటో?! మరో విషయం దేవుడూ! ఇప్పుడు నాకుద్యోగం రాకపోతే, నేను ప్రేమించిన నాకమల నాక్కాకుండా పోతుంది!అప్పుడు, ఆతర్వాత వుద్యోగం వచ్చినా, నాకు నచ్చని పిల్లతో జీవితాంతం సంసార యాత్ర సాగించాలి అందుకే దేవుడూ! ప్లీజ్! నా మొరాలించి మా నాన్నను తీసుకుపో!

పరమ శివుడు కోపంతో ఊగిపోయాడు చేతిలోని త్రిశూలం తిప్పుతూ కరాళనృత్యం చేశాడు – నా మూడో కన్ను తెరిచి నిన్ను భస్మం చేసేస్తా! ప్రేమ మైకంలో పడి, నీ నాన్న రక్తాన్ని నీకమల పాదాల పారాణి చేసుకోవాలనుకున్నావా నీచుడా! నేనంటే ఏమనుకుంటున్నావ్? నా మూడో కంటితో మన్మథుడ్ని బూడిద చేశాను కామదహనం చేసి వైరాగ్యాన్ని బోధించాను ప్రేమలోపడి బ్రహ్మచర్య విలువల్ని మర్చిపోకు!!'

శివుడి కోపాన్ని చూసిన శేఖరానికి నవ్వాగలేదు పగలబడి నవ్వాడు మళ్ళీ మళ్ళీ నవ్వాడు. ఇంకా–ఇంకా నవ్వుతున్నాడు.

శివుడు గర్జించాడు 'ఎందుకలా నవ్వుతావు?!'

శేఖరం అతికష్టం మీద నవ్వునాపుకుంటూ చెప్పాడు–, 'స్వామీ! మాదేశంలోని మహా మంత్రుల్లాగే తమరు కూడా నీతులు యితరులకే బోధిస్తారు గానీ, తాము పాటించరనుకుంటాను లేకపోతే, తమకు ఒక్కరు కాదు ఇద్దరు కావల్సొచ్చారు– పెళ్ళాలు! వారిద్దరే కాకుండా తమరి కింకెన్ని భాగోతాలు? తమరెన్ని భాగోతాలాడినా తమ పిల్లల్ని మాత్రం బ్రహ్మచారి ముండావాళ్ళని చేసి కూచో బెట్టారు వాళ్ళు అమాయకులు కాబట్టి నోరు మూసుక్కూర్చు న్నారు నేను మాత్రం అలా నోరు మూసుకోను నీకున్నన్ని భాగోతాలు నాకొద్దు! నాకమలొక్కర్తే నాకుంటే చాలు అందుకే, మారు మాట్లాడకుండా మానాన్నను తీసుకెళ్ళు తీసికెళ్తావా లేదా?!'– హుంకరించాడు శేఖరం.

"నేనేమైనా నీ బంటునా? నువ్వు చెప్పినట్టల్లా చెయ్యడానికి?' – కసురుకున్నాడు శివుడు

'సరే నువ్వు చేసేదేమిటి? ఆపని నేనే చేస్తాను చేతనైతే నీవు మా నాన్నను చావునించి కాపాడు నాకు తెలుసు నువ్వు కాపాడలేవు మరో పది రోజుల్లో మా నాన్న రిటయిరవుతాడు అలా ఆయన రిటయిరవడానికి వీల్లేదు ఈ లోపునే ఆయన చావాలి ఆయన్ని ఎలా చంపాలో నాకు తెలుసు మా నాన్న డయాబిటిక్ పేషెంటు ఆయనకు రోజూ ఇన్సులిన్ ఇంజక్షన్ నేనే చేస్తాను డోసు బాగా పెంచి ఇంజక్షను చేస్తే సరి! డయాబిటిక్ కోమాలో కన్ను మూస్తాడు ఎవ్వరికీ అనుమానం రాదు నువ్వే చూస్తావుగా! నేనాయన్ని నీదగ్గరకెలా పంపిస్తానో!!–'

ఆకాలంలో తాను ఇచ్చిన వరానికి తానే భయపడి భస్మాసురుడికి దూరంగా పారి పోయిన శివుడు, ఈ కాలంలో ఇన్సులిన్ ఆయుధం చేతిలో వున్న శేఖరానికి భయపడకుండా వుంటాడా? అందుకే, అప్పటి దాకా శేఖరం మనోనేత్రం ముందున్న శివుడు మాయమయ్యాడు

మన పార్టీ కలిసి కట్టుగా వుండాలని చెప్పితే దానర్థం ఇది కాదయ్యా బాబు!!!

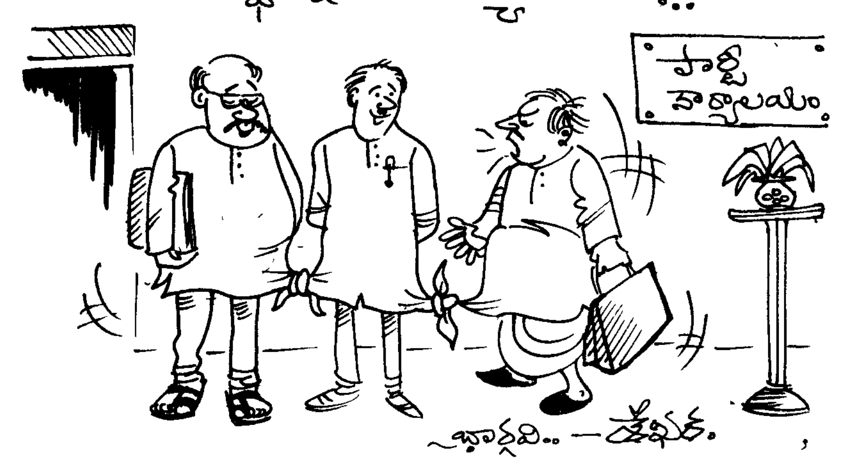

గతంలో రాజ్య కాంక్షతో తండ్రిని చంపిన తనయులున్నారు. ఇప్పుడు తండ్రి సమాధిపై తమ జీవన సౌధాల్ని కట్టుకునే తనయులు చరిత్ర కెక్కుతారు దేవుడిచ్చిన వరంగా భావిస్తూ, అతిగా పిల్లల్ని కని, ఆ పుట్టిన పిల్లల భవిష్యత్తును అంధకార బంధురం చేసే పెద్దలకు కనువిప్పు కలిగేలా, రాబోయే కాలంలో ఊరూరా తలిదండ్రుల సమాదులపై వారి పిల్లల సౌధాలులేస్తాయి''

శేఖరం శివాలయంలోంచి బైటపడ్డాడు అతని కళ్ళముందు రాబోయే వుద్యోగం ఓ పక్కా, కాబోయే పెళ్ళాం కమల మరోపక్కా చేతులు చాస్తూ ఆహ్వానిస్తున్నట్టుగా వుంది భావిలో పొందే సౌఖ్యం అతని కళ్ళముందు కదలి ఆనందోద్రేకంతో అతను ఊగి పోతున్నాడు ఉన్మత్తతతో, ఉత్తేజంతో యింటి దోవ పట్టాడు

అప్పటికే రాత్రి పదిగంటలు కావస్తోంది! రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వుంది! ఎక్కడో దూరంగా తీతువు పిట్ట కూసింది. ఓయింటి నడి కొప్పున కూర్చున్న గుడ్డి గూబ శేఖరం కేసి మిర్రి మిర్రి చూస్తోంది. గబ్బిల మొకటి వేట కోసం బయల్దేరి శేఖరం తల మీద ముమ్మారు ప్రదక్షిణం చేసి ఎటో వెళ్ళి పోయింది రోడ్డు వారనున్న ఊరకుక్క శేఖరాన్ని చూసి 'భవ్వు' మంది ఆ కుక్క అరుపుకు ఈ లోకంలోకి వచ్చి పడ్డ శేఖరం కోపంగా రోడ్డు పక్క రాయి తీసి కుక్క పైకి విసిరాడు. ఆ కుక్క తన అరుపుతో మరింత విజృంభించి మరిన్ని కుక్కలను తోడు తెచ్చుకుంది అవన్నీ కలసి బృందగానం చేసి, ఆ పైన దీర్ఘ సప్తమరాగం ఆలపించాయి. శేఖరం వాటిని తిట్టుకుంటూ వేగంగా ఎదరకు నడిచాడు ఇంటి దూరం తగ్గుతున్న కొద్దీ శేఖరం నడక వేగం కూడా తగ్గడం మొదలైంది. అడుగు తీసి అడుగు వెయ్యడం ఎంతో కష్టంగా వుంది శరీరంలోని బలమంతా ఏమైందో అర్థం కావటంలేదు ముఖమంతా చెమటపట్టింది సన్నని వణుకుతో కాళ్ళు తడబడుతున్నాయి

శేఖరం సందుమలుపు తిరిగాడు కను చూపు మేరలో ఇల్లు కనిపిస్తోంది ఇంటి ముందు దీపాలు వెలుగుతున్నాయి అక్కడ ఎంతో మంది జనం గుమిగూడి వున్నారు శేఖరానికి గుండెదడ హెచ్చింది! కాళ్ళు పట్టు తప్పుతున్నాయి 'ఏమైంది? తనింట్లో ఏమైంది?' విపరీత మైన ఆందోళన! 'భగవాన్! నాయింట్లో ఏమీ కానివ్వకు నేనీ బాధను తట్టుకోలేను!' ఇప్పుడు శేఖరం మనస్సు క్షణం క్రితం అతనూహించుకున్నట్టుగా లేదు ఎలా నడిచాడో, తన యింటి దాకా ఎల్లా వచ్చాడో అతనికే తెలీదు

ఇంటిముందు అమ్మా – చెల్లెళ్ళ ఏడుపులు, వాళ్ళ ముందు జీవచ్ఛవంలా పడివున్న తండ్రి''

'నాన్నా' నాన్నా'' ఏమైంది నాన్నా'? అమ్మా' ఏవిటమ్మా ఇది '?'– బావురుమన్నాడు శేఖరం

'ఒరేయ్ నాయనా శేఖరం' రోజూ ఇన్సులిన్

ఈ వేమన పద్యాలు

మాటల మాటలు వచ్చును
మాటలనే గలుగుచుండు మణిమంత్రంబుల్
మాటల పొందిక దెలసిన
మాటలనే ముక్తి గలుగు మహిలో వేమ.

ఇంజక్షను చేసే నువ్వు యింటి పట్టునలేవు ఏమైందో ఏమోమరి ఆయనకు ఆయనే ఇంజక్షన్ చేసుకున్నారు నేను వంటింట్లో పనులు పూర్తి చేసుకుని. గదిలో కెళ్ళి చూస్తే ఆయనీ పరిస్థితిలో వున్నారు–' వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తూ చెప్పింది అమ్మ' ఇక చెల్లెళ్ల ఏడుపుల గూర్చి చెప్పనే అక్కర్లేదు

"ఊహూ' నాన్న బతకాలి' బతికి తీరాలి'' భగవాన్? ఇప్పుడేందారి?' – శేఖరం మదిలో ఓ ఆలోచన తళుక్కుమంది ఇంట్లోకి పరిగెట్టాడు పంచదార గుప్పిటతో తెచ్చి తండ్రి నోట్లో వేసి నీళ్ళు పోశాడు 'భగవాన్' నా తండ్రిని కాపాడు' కాపాడు''

అటువంటి ఆపదసమయాల్లో ఆప్తులకన్నా బయటి వాళ్లకి ఎక్కువగా ఆలోచనలు తడతాయి ఆ వీధిలో ఎవరో అంబులెన్సుకు ఫోను చేశారు

నాన్నా! నువ్వు చచ్చిపో!!

అంబులెన్సు వచ్చి గుమ్మం ముందు ఆగింది అందులోకి తండ్రి శరీరాన్ని జాగ్రత్తగా చేర వేసి, క్షణాల్లో అందరూ ఆస్పత్రికి వెళ్ళారు

ఆస్పత్రి దగ్గర క్షణాలు యుగాలుగా గడుస్తున్నాయి కోమాలో వున్న పరంధామయ్య గారికి డాక్టర్లు గ్లూకోజు ఎక్కిస్తున్నారు

శేఖరానికి ఇప్పుడు , నాన్న చచ్చి పోతే తనకు ఉద్యోగం వస్తుందనే ఆలోచన లేదు అతని మనస్సు ఒక్కటే మాట అంటోంది– 'నాన్న బతకాలి' తనను ఎంతో ప్రేమగా పెంచిన నాన్న, ప్రాణాధికంగా చూసుకున్న నాన్న, తనకోసం అష్ట కష్టాలూ పడ్డ నాన్న బతకాలి' బతికి తీరాలి ఆయన బతికి – తాను వచ్చినా ఫరవాలేదు. ఆయన బతుకుతే శివుడికి రుద్రాభిషేకం చేయించాలి!! ఈ లోకంలో రిక్షాతొక్కి బతకచ్చు. కిళ్లీ కొట్టు పెట్టి బతకచ్చు. రొడ్డు పక్క జీళ్ళు అమ్ముకుని బతకొచ్చు ప్రభుత్వ ఉద్యోగం ఉన్నా, లేకపోయినా పరవాలేదు నలుగురికి ట్యూషన్లు చెప్పుకుని పొట్ట పోసుకుంటూ ఇంటిల్లపాదినీ పోషించవచ్చు కాని కాని నాన్న పోతే మళ్ళీ తిరిగి రాడు నాకు నాన్నే కావాలి' దేవుడూ – నాకు నాన్నే కావాలి!''

ఆస్పత్రి గోడగడియారం రెండు గంటలు కొట్టింది పరందామయ్య గారు ఇహలోకంలో కొచ్చి పడ్డారు మెల్లగా, కళ్ళు తెరిచి నాలుగు పక్కలా చూశారు

డాక్టరు ముఖంలో విజయగర్వం తొణికిస లాడింది ఆనందంగా చెప్పాడు – 'మీ కుటుంబ సభ్యులందరూ చాలా అదృష్టవంతులు సరియైన సమయానికి ఆస్పత్రికి తీసుకొచ్చారు. గండం గడిచి పోయింది ఇంకే ప్రమాదం లేదు పరంధామయ్య గారూ' మీ అబ్బాయి తెలివిగా మీ నోట్లో కొద్దిగా పంచదార వేశాడు ఎనీహౌ ఇకముందు మీ రెప్పుడూ స్వంతంగా ఇంజక్షన్ చేసుకోకండి'' డాక్టరుగారి మాటలకు. పరంధామయ్యగారి కనుకొలకుల్లోంచి రెండు కన్నీటి బొట్లు రాలాయి ఆయన కళ్ళు శేఖరం కేసి ఆప్యాయంగా చూశాయి

శేఖరం తండ్రి దగ్గర కెళ్ళాడు ఆయన చేతిని మెల్లగా స్పృశించి డగ్గుత్తికతో– 'నాన్నా' ఇప్పుడెలావుంది?'', అన్నాడు

కొడుకును ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకుని తడిమాడు పరంధామయ్య' ఆతర్వాత మెల్లగా అన్నాడు, 'నాన్నా' నువ్వు నన్ను బతికించావా? నా మీద నీ కెందుకురా యింత ప్రేమ? నేను నీ భవిష్యత్తు కోసం, నీ చెల్లెళ్ల భవిష్యత్తు కోసం, ఎంతో ఆలోచించి, చివరికీ నిర్ణయానికొచ్చి, కావాలనే ఇన్సులిన్ మోతాదు ఎక్కువ తీసుకున్నానురా' నేను చచ్చి పోయాక వచ్చే డబ్బుతో చెల్లెళ్ల పెళ్లిళ్ళు చేస్తావనీ, మీ అమ్మ ఫామిలీ పెన్షను డబ్బుతో బతికెయ్యగలదనీ. ఇంక నువ్వు నా ఉద్యోగం సంపాదించుకుని, పెళ్ళి చేసుకుని సుఖంగా పది కాలాలపాటు బతుకుతావనే ఈ పని చేశానా' నన్ను క్షమించు నీకు నా మీదున్న ప్రేమ, ఇకముందు , నన్నా పని చెయ్యనివ్వదు

కన్నీళ్ళు జలజలా రాలుతుండగా, తండ్రి చెప్పిన మాటలకు శేఖరం మనసులోని బాధను ఆపుకోలేక పోయాడు తండ్రి చేతుల్లోంచి మెల్లగా తప్పుకున్నాడు'

'నాన్నా' నువ్విచ్చే గౌరవానికి నేను అనర్హుడ్ని నాన్నా'' – నువ్వెంత మంచి వాడివి నాన్నా' నా భవిష్యత్తు కోసం నీ ప్రాణాన్నే త్యాగం చేద్దామనుకున్నావా నాన్నా?' అటువంటి అనురాగ మూర్తివైన నిన్ను చంపి, వృద్ధిలోకి రావాలనుకున్న నేనెంతటి మూర్ఖుడ్ని?'', తండ్రి మంచానికి తల బాదుకుంటూ గుండెలవిసేలా శేఖరం మనసులోనే మూగగా రోదించాడు. □